

Endelig bør det i denne forbindelse nævnes, at selv om vi nu har haft elværkerne på banen i 10 år, står de private vindmøller i dag for 78 pct. af landets samlede vindmøllekapacitet på land. Det betyder, at over 100.000 mennesker i løbet af de sidste 15 år har investeret 4 mia. kr. af deres egne penge i noget, som samfundet har ønsket, og det er da ret imponerende. Det har så også givet dem et rimeligt økonomisk afkast, vil mange sikkert indvende, men gudskelov for det. Hvis det modsatte havde været tilfældet, ville jeg som politiker havde været meget beskæmmet. Almindelig hovedregning siger, at med den kapacitet på godt 500 MW, vi har i dag, skal der udbygges med 100 MW pr. år, for at vi kan nå målet på de 1500 MW i år 2005.

Elværkerne har for nylig lavet en aftale med miljø- og energiministeren om, at de skal udbygge med yderligere 200 MW frem til 1999. Hvis vi stadig skal holde tempoet, kræver det, at der i den periode også bliver udbygget med 200 MW fra den private vindkraft, og med det formål for øje har vi i de sidste måneder arbejdet med en revision af tilslutningsbekendtgørelsen. Det er bl.a. tanken at udvide retten til at eje andele ganske betydeligt, som miljø- og energiministeren allerede har været inde på. I stedet for 9.000 kWh bliver det 30.000 kWh.

Vi arbejder også med, at det skal blive lettere at udskifte gamle vindmølleandele med nye, og endelig mener vi i Det Radikale Venstre, at det er vigtigt at se på bopælskriteriet. Kunne man ikke lempe bopælskriteriet en smule, så det også blev muligt for folk, der bor i byerne, at tage del i vindmølleudbygningen?

I Det Radikale Venstre deler vi den ret udbredte skuffelse over, at den kommunale planlægning ikke har formået at leve op til den planlægning, vi har ønsket herinde. Men vi føler os rimelig trygge ved den procedure, som miljø- og energiministeren nu har besluttet sig for. Der er bebudet udsendelse af et landsplandirektiv til kommunerne, som vil pålægge dem at inddrage vindmølleplanlægning i den kommunale planlægning.

I forslaget punkt 12 foreslås en minimumsafregningspris på 60 øre pr. kWh. Det er et forslag, der har været fremme før – det er bl.a. rejst af vindmølleorganisationerne – men vi kan ikke støtte det i Det Radikale Venstre. Vi mener, det er bedst, at der fortsat skal være en procentvis afregning i vindmølleloven, som tilfældet er i vindmølleloven fra 1992. Fastlæggelse af faste priser er ikke en relevant opgave for Folketin-

get. Tingene ændrer sig undertiden hurtigt, og det er et alt for tungt apparat til detailregulering. Men det indebærer selvfølgelig også, at man må styre sin reguleringslyst, når stigende priser engang gør det mere attraktivt.

Til slut vil jeg gerne fremhæve forslaget punkt 7 om at udnytte transportkorridorer, havne, industrigrunde osv. Det er helt oplagt, og jeg forstår ikke, hvorfor man ikke i langt højere grad har kunnet finde plads til vindmøller i de støjkorridorer, vi har langs vore motorveje. På min vej til og fra København kører jeg hver dag forbi et meget smukt eksempel: 100 m fra motorvejen står der tre store vindmøller ved Tappernøje. De bryder ensformigheden langs motorvejen, de laver forureningsfri energi, og desuden generer de garanteret ingen med deres støj.

Som det er fremgået af min tale, kan vi støtte mange af ideerne i beslutningsforslaget. Vi vil sørge for, at de bliver indarbejdet i den nye bekendtgørelse, og at de øvrige tanker bliver inddraget i forbindelse med forhandlingerne om revisionen af »Energi 2000«.

Kim Behnke (FP):

Jeg kan ikke lade være med at komme med en enkelt bemærkning til fru Elsebeth Gerner Nielsen. Det chokerede mig lidt at høre, at det er bilen, der er fru Elsebeth Gerner Nielsens transportmiddel til og fra arbejde. Jeg troede, at opfattelsen var den, at man skulle benytte sig af offentlige transportmidler, og netop her i det storkøbenhavnske område sker der jo på grund af store statssubsidier en ekstrem udbygning af de offentlige transportmidler, så det skuffer mig meget.

Og lad mig så gå over til det, forslaget handler om, nemlig vindmølleudbygningen i Danmark. SF har oplyst 14 punkter, og når man nu alligevel var i gang, synes jeg, SF mangler et punkt nr. 15, nemlig et punkt om, at vi godt kunne undvære alt det meget bureaukrati, folk møder, når de tænker på at opstille en vindmølle. Det er jo et meget tungt apparat, folk skal i gang med – kommuneplaner, amtslige godkendelser, zoneproblemer, alt efter hvor man vil stille møllerne op, og man skal have godkendelser her og der og alle vegne.

Det er kendetegnende for de folk, som af egen fri vilje og lyst og på eget initiativ gerne vil opstille vindmøller, at de er meget positivt indstillet over for sagen, og derfor ærgrer det mig, når jeg i dagspressen og andre steder kan støde